

## บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 13

การมาของมนตรีและเพื่อนๆ ทำให้สายชลรู้สึกสับสนวุ่นวายใจ ชายหนุ่มกลับไปแล้ว ทั้งให้เธอนั่งคิดฟุ้งซ่านเรื่อยเปื่อยอยู่ที่เก้าอี้ยาว หน้าบ้าน ยอดขั้รถกลับมาแล้วอ้อมไปจอดในที่ของมัน หลังจากนั้น ร่างสูงที่หนาแน่น ก็ทำอะไรง่วนอยู่เจียบๆ

เธอมองเงาที่บ๊ยะ ที่เคลื่อนไหวอยู่ไม่ไกล และดูเหมือนความรู้สึกนึกคิดที่วุ่นวายสับสนของเธอจะหายไปทันที ความนึกคิดของเธอหยุดอยู่ที่ตรงนั้นอย่างลึมตัว ทั้งๆ ที่เคยเตือนตัวเองครั้งแล้วครั้งเล่าไม่ให้เป็นอย่างนั้น

ร่างนั้นก็มั่งๆ เงยๆ อยู่ตรงนั้น ครู่หนึ่งจึงหันมาและได้เห็นว่า สายชลกำลังมองดูอยู่ เขายืดร่างขึ้น ใบหน้าขริ่มมองมาเหมือนจะมีคำถาม

สายชลรู้สึกตัว ลุกขึ้นเดินเข้าข้างในบ้านในทันทีด้วยท่าทีที่ดูเป็นปกติ เธอนึกถึงเหตุการณ์เมื่อกลางวัน พลันก็รู้สึกวูบวาบไม่คลาย

เขาไม่ได้ตั้งใจล่วงเกิน สายชลรู้สึก หากยอดมีนิสัยอย่างนั้น บรรดาผู้หญิงทั้งหลายที่ให้ความสนใจเขาอยู่ คงไม่อาจลอยนวลอยู่ได้ เขาเพียงแต่มีสัญชาตญาณของการปกป้อง และก็เผชิญที่สายชลได้รับการปกป้องนั้นหลายครั้ง

เธอหัวเราะและฝังใจ... ทั้งๆ ที่ไม่อยากจะเป็นเช่นนั้น... จริ่งละ สายชลมีจิตใจอ่อนโยนและเต็มไปด้วยความคิดฝัน แต่เธอก็แยกแยะได้ว่าอะไรคือความฝันและอะไรคือความจริง

และในขณะนี้ ผู้ที่เคยอยู่กับเธอในความเป็นจริงได้กลับมาหา... มาออกอ้อนรำพันว่าคิดถึง หลังจากที่เขาได้ทำให้เธอเสียใจ จนหัวใจสลายหนักกลับมาที่นี้เมื่อนานมาแล้ว

เชษฐภักดิ์สายชลเมื่ออยู่ด้วยกันในเวลาค่า

“เพื่อนของชลไปกันแล้วหรือ”

“ค่ะ”

“กลับกรุงเทพเลยหรือไง”

“ได้ยืนยันว่าเขาจะอยู่กับอีกหลายวันค่ะ”

เชษฐภักดิ์มองเธอขริ่มๆ “ชลเคยสนิทสนมกับเขามากใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ...” สายชลนิ่งไปครู่หนึ่ง พูดตรงๆ ด้วยน้ำเสียงอ่อนๆ หม่นหมอง “พี่เชษฐภักดิ์ได้ไหม หนูเคยบอกว่าคุณหัก... เพราะเขาไม่ไหวละค่ะ”

เชษฐภักดิ์ ครั้งนั้นหญิงสาวมีอาการหมองเศร้าสาหัสอยู่พักหนึ่ง ก่อนที่จะคลี่คลายและกลับแจ่มใสได้ในที่สุด แต่เธอก็ยังเหงาและเศร้าอยู่เป็นระยะ ผู้ชายคนนี้น่าจะยังมีอิทธิพลต่อเธออยู่พอสมควร

เขามองเธออย่างเคร่งขริ่ม ถามเสียงอ่อน

“แล้วตอนนี้ชลรู้สึกยังไง”

สายชลถอนใจ “หนูไม่รู้...ความจริงหนูเกือบจะทำใจได้อยู่แล้วเชียว”

“แค่เกือบจะเท่านั้นเองหรือ”

“ค่ะ...” เธอยอมรับ “ที่จริงหนูก็ไม่ได้เสียใจแล้วละ เพียงแต่ไม่แน่ใจว่าถ้าหากกลับกรุงเทพแล้วได้พบกัน หนูจะเข้มแข็งพอที่จะอยู่ได้หรือว่าจะมีอันจะเป็นจะตายลงไปอีก เพราะอย่างนั้นหนูถึงยังไม่กล้ากลับกรุงเทพ ยังคงอยู่ที่นี้ทั้งๆ ที่ได้ไม่ได้อยากจะอยู่”

คำพูดอ่อนช้อย เปิดเผย ทำให้ชายหนุ่มนั่งอึ้งก่อนจะถาม

“ที่นี่มีอะไรไม่ดี ชลถึงไม่อยากจะอยู่”

สายชลมองพี่ชายอย่างเกรงใจ นึกเสียใจที่ทำให้เขาผิดหวัง เธอรู้ว่าเขาอยากให้เธออยู่ ในระยะหลังๆ นี้ซึ่งอัญชลีไม่ได้เข้ามา วุ่นวายอยู่ในระหว่างเธอและเขา เชษฐภักดิ์แสดงออกอย่างชัดเจนที่จะให้เธอสนใจงานในไร่ พยายามสอนสั่ง ขณะเดียวกันก็ขอความคิดเห็น เพื่อโน้มน้าวความสนใจของเธอ ในยามที่สายชลเบื่อหน่ายเจียบเหงา เชษฐภักดิ์จะพยายามพูดคุยเอาอกเอาใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

เธอพูดเสียงอ่อน

“ที่นี่ไม่ใช่ที่ของหนูนี่คะพี่เชษฐ... หนูไม่รู้ว่าจะอยู่ยังไง ไม่มีงานที่ถนัด ไม่มีเพื่อน ไม่มีอะไรนอกจากความเจียบเหงา”

“แต่ที่นี่เป็นบ้านของเธอนะ” เขาเตือน “แล้วอย่าลืมหาชีวิตรักเธอ อยากให้เธออยู่ใกล้ๆ”

สายชลถอนใจ

เชษฐภักดิ์พูดต่อ “ตาแก่มาแล้วนะ แล้วยังไม่แข็งแรง ชีวิตคงจะไม่ยืนยาวต่อไปอีกสักเท่าไรหรอก ความสุขแค่นี้เธอให้ตาไม่ได้เที่ยวหรือ”

สายชลได้แต่ทอดตาจับอยู่ที่พื้นห้อง เซษฐ้มองเธอด้วยความรู้สึกหนักหน่วง

“พยายามทำให้รักที่นี้หน่อยซี ” เขาพูดเสียงอ่อน  
“เรื่องงาน...เออละ มันอาจจะยากที่ชลจะรู้สึกชอบ นั่นเป็นเพราะว่าเธอยังไม่ได้เริ่มต้นลงมือทำด้วยตนเอง แต่ถ้าเมื่อไหร่ชลลงมือทำ เผ่าดูมันงอกเงยงดงามแล้วเก็บเกี่ยวผลที่ได้ ชลจะเริ่มรู้สึกเป็นเจ้าของ มันจะค่อยๆ แทรกซึมเข้าไปในชีวิตและวิญญาณเหมือนอย่างพี่... ถึงเวลานั้นชลจะแยกจากไร่สายสวาทไม่ได้...”

ไม่มีคำตอบจากอีกฝ่าย เซษฐ้ถอนใจ

“คิดจะกลับไปคืนดีกับนายคนนี้อีกหรือ” เขาถามหลังจากที่เงยไปครู่หนึ่ง

สายชลหันมาสบตา สีหน้าหวั่นไหวจน “พี่ชาย” สังเกตเห็น  
“เปล่าค่ะ...” เสียงที่ตอบแสดงความไม่มั่นใจ

เซษฐ้หนึ่งอึ้งไปเป็นครู่ก่อนจะพูดเสียงหนัก “พี่อยากให้ชลจำไว้ เขาทิ้งเธอได้ครั้งหนึ่ง ก็ไม่แปลกอะไรหากจะทิ้งอีกครั้งหนึ่ง สำหรับชล พี่ว่าครั้งเดียวก็เกินพอแล้วนะ หรือว่าเธออยากจะเสียใจอีก”

สายชลนิ่งเงยบั้นหันตาตก

ใครที่เป็นเธอก็คงให้คำตอบไม่ได้ง่าย ๆ เช่นกัน

สายชลรู้สึกสับสนวุ่นวายใจจนนอนไม่ใคร่หลับ สีหน้าของเธอไม่แจ่มใสหนักเมื่อลงมาเดินเล่นอยู่ที่สนามเล็กๆ บริเวณลานหน้าบ้านในเช้าวันรุ่งขึ้น คนงานบางส่วนทำงานกันอยู่ในโรงเรือนสำหรับเลี้ยงสัตว์ ไก่เล็กๆ ตัวบ้าน ได้ยินเสียงเคลื่อนไหว เสียงเครื่องมือและเสียงสัตว์ร้องสื่อสารกันอยู่เป็นระยะ

ชไมพรและยอดเดินแยกจากกลุ่มคนงานไก่ล้เข้ามา ชไมพรยังพูดเรื่องงาน แม้กระนั้นกลับมีสีหน้าแจ่มใส สายชลสบสายตาของชายร่างสูงแต่ไกล ต่างคนต่างมีสีหน้าขีริเมย

“วันนี้ชลสวยจริง” ชไมพรทัก “จะไปไหนแต่เช้าจ๊ะ”

“เพื่อน ๆ จะมารับค่ะ”

เสียงตอบอ่อน ความจริงเธอเพียงสวมเสื้อผ้าเรียบๆ กางเกงยีนและเสื้อเชิ้ตลายทางตัวยาว เพียงแต่วันนี้เธอปล่อยผมสยายคลุมไหล่และเติมสีสันเล็กน้อยบนใบหน้า ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ได้ทำในชีวิตประจำวัน ภายในไร่ มือถือหมวกปีกกว้างค่อนข้างใหม่ซึ่งถูกถนอมไว้ ไม่ใช่ใบที่ถูกใช้งานอยู่ทุกวัน

“จะไปเที่ยวไหนกันหรือ”

“ชลก็ยังไม่รู้เหมือนกันค่ะ”

เธอไม่เป็นตัวของตัวเองนักเมื่อรู้สึกถึงดวงตาคมเข้มอีกคู่หนึ่งที่มองมาอย่างแน่แน่ง เธอมองตอบ พยักหน้าให้อย่างไม่รู้จะทำอะไรดีไปกว่านั้น เสดถามว่า

“เมื่อวานวิวมันหลุดออกมาได้ยังไง มีรั้วชำรุดหรือ”

“ครับ” เสียงตอบหนักแน่น

“พวกนายใบเป็นคนดูแลไม่ใช่หรือ ทำไมเขาไม่เห็น”

“เห็นแล้วครับ วันนี้จะซ่อมให้เรียบร้อย”

ชไมพรถามว่า “อะไรหรือจ๊ะ”

สายชลตอบว่า “รั้วที่เขตสามคงจะพังตรงไหนสักแห่งค่ะ

เมื่อวานนี้วิวหลุดออกมา รถเก็อบจะชน ดีแต่หยุดทัน”

“หรือจ๊ะ” เสียงถามไม่แปลกใจ เหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้นได้

เสมอ “ดินะที่เห็นก่อน ไม่อย่างนั้นละก็มีหวังได้ไล่ตามไล่ต้อนกัน วุ่นวาย แล้วพวกนายใบไปอยู่กันเสียที่ไหน ถึงปล่อยให้วิวหลุดออกมา”

สายชลมองหน้ายอด ฝ่ายนั้นไม่ยอมให้คำตอบ

“สงสัยจะแอบเล่นไฟ หรือไม่ก็นอนหลับ” เธอคาดเดา

“เห็นที่จะต้องบอกพี่เซษฐ้ ปล่อยไว้จะเอาใหญ่”

น้องสาวไม่พูดว่าอะไร ชไมพรจึงหันไปพยักหน้ากับยอด

“ยอดไปอาบน้ำกินข้าวก่อน สายๆ ถ้าแก่อ้วนจะมาดูหมู

ยอดมาอยู่ด้วยกันนะ”

เสียงนั้นอ่อนเกินกว่าจะเป็นคำสั่ง สีหน้าท่าทางของคนพูดก็เช่นกัน สายชลได้แต่หนึ่งมอง

“ครับ”

ฝ่ายรับกลับสำรวจท่าที แม้ไม่ถึงกับอ่อนน้อมถ่อมตน แต่ไม่มีท่าทีว่าจะเผยอขึ้นเทียบเคียง

ดวงตาคู่หนึ่งมองเลยมากกว่าที่จะหันเดินจากไป รูปบ่ากว้าง หลังตรงปรากฏอยู่ภายใต้เสื้อยืดเก่าๆ ที่มีรอยเหงื่อจางๆ

สายตาสองคู่ที่มองตามกลับมีลักษณะแตกต่างกัน คนหนึ่งเคร่งขรึมปิดกันและสับสน ขณะที่อีกคนหนึ่งกลับวาววามแจ่มใส ชื่นชมและพึงใจอย่างเปิดเผย

“ยอดไม้ไซคนงโง่เลยนะชล พี่พูดอะไรสอนอะไร เขาจำได้ ทำได้หมด ใช้เวลาไม่นานก็รู้เรื่องหมดทุกอย่าง แล้ว อีกหน่อยก็ปล่อยให้คุ้มงานแทนเราได้”

อีกฝ่ายตอบรับขมิ้มๆ “หนูรู้ว่าเขาไม่โง่”

“พี่คิดว่าเขาจะต้องเป็นชาวไร่ที่ตีได้ไม่แพ้พี่เชษฐ คนเราถ้าขยันและใจสู้ อะไรๆ ก็ต้องทำได้”

“แต่ไม่รู้ว่าเขาอยากจะเป็นชาวไร่หรือเปล่า”

ชไมพรมองน้องสาวอย่างแปลกใจ “ทำไร่หรือ... ทำทางเขาก็มีความสุขดีนี่ ขยัน ตั้งใจ... หรือชลคิดว่าเขาน่าจะเป็นทหาร”

“ไม่ใช่ค่ะ... แต่ว่าเขาเคยบอกหนูว่ากำลังตามหาภรรยา และไม่ว่าจะยังไงก็ต้องตามให้พบให้ได้ หนูก็เลยไม่แน่ใจว่าเขาจะปักหลักที่นี่”

“นั่นซิ ชลก็เคยบอกพี่อย่างนั้น แต่พี่แปลกใจที่เขาไม่เคยพูดเรื่องนั้นกับพี่เลย ไม่เคยเลยสักครั้งเดียว”

สายชลมองใบหน้าผุดผาดของพี่สาว

ยอดไม้เคยบอกชไมพร... หรือว่าเขาจะเปลี่ยนใจแล้ว...

รถยนต์คันใหญ่ ภายในเบียดเสียดกันด้วยชายหญิงหลายคน ซึ่งแล่นห่างออกไป ตกเป็นเป้าสายตาและความสนใจของคนในไร่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเชษฐ ผู้ซึ่งมองจนมันหายลับไปจากสายตาด้วยสีหน้าเคร่งขรึมหงุดหงิด เขาส่งเสียงเรียกบรรดาคนงานแล้วอีกครู่หนึ่งก็ขับรถจากไป

บ้านไร่ตกอยู่ในสภาพเดิมอีกครั้ง มีคนงานเหลืออยู่บ้างไม่มาก ซึ่งเป็นพวกที่มีหน้าที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียง

“ไม่รู้ใหม่ว่า นี่แหละคืออดีตแฟนของน้องชล”

อัญชลีพูดกับน้องสาวของสามีหลังจากที่รถคันนั้นแล่นจากไปด้วยสีหน้าไม่แจ่มใส อัญชลีได้รู้จากเชษฐ เธอกลับเหลือเกินว่าชายผู้นั้นจะได้สายชลกลับไป แล้วก็จะได้ไร่สายสวาทไปด้วย

“ไม่รู้หรอก ชลไม่ได้บอก” ชไมพรไม่ได้รู้สึกเดือดร้อนใจ “สงสัยจะตามมาง้อขอคืนดีกระมัง”

“แล้วชลจะดีกับเขาหรือเปล่า อัญญาไม่น่าหรอกนะ คนเคยทิ้งแสดงว่าไม่ได้รักจริง”

“ก็ไม่รู้ เรื่องของเขา ไม่เกี่ยวกับเรา呢”

ชไมพรไม่มีท่าทีว่าจะสนใจ อัญชลีจึงเงิบ เก็บความอึดอัดขัดข้องไว้คนเดียว เธอกลับเหลือเกินว่าจะต้องเสียไร่สายสวาทไปจริงๆ แล้วเลยพลอยหงุดหงิดอยู่ตลอดเวลา...

สายชลนั่งอยู่ในที่นั่งตอนหลัง ข้างขวาของเธอคือหญิงสาวสองคนซึ่งแต่งตัวทันสมัย เสื้อแบบแปลก กางเกงรัดรูปสีเข้ากัน แต่งหน้าเข้ม ทาเล็บสีจัด กลิ่นน้ำหอมจรรุงจรวยเตะจมูก ส่วนข้างซ้ายคืออกของผู้ชายซึ่งเคยเป็นคนที่รักของเธอ เขาก็เช่นกันที่แต่งกายประณีตด้วยเสื้อผ้าราคาแพง แม้จะเรียบด้วยแบบและสีแต่ก็ดูดีมีราคา

เขาพาดแขนอ้อมหลังเธอไปตามความยาวของเบาะพิง แสดงท่าทีเป็นเจ้าของสนิทสนมเสียจนสายชลรู้สึกตะขิดตะขวงใจ ไหล่ของเธอเบียดอยู่กับอกเขา แม้สายชลพยายามที่จะไม่หันไป ก็ยังไม่วายได้กลิ่นน้ำหอมโชยอ่อนๆ มันเป็นกลิ่นที่เขาชอบ... และเธอจำได้

“วันนี้จะพาเราไปเที่ยวที่ไหน ชลเป็นเจ้าของต้องนำทางนะจ๊ะ”

เสียงถามหยอกเย้าขณะคนพูดก็ทำประกายตาระริกราววาม สายชลถามเรียบๆ ว่า

“คุณอยากไปที่ไหนกันล่ะคะ”

“ที่ไหนก็ได้ครับ” เสียงคนนั่งข้างหน้าตอบ “แถวนี้มีที่ไหนน่าสนใจบ้างครับ”

“ก็มีน้ำตกเล็กๆ อยู่สองสามแห่ง มีสถานที่ท่องเที่ยวอยู่ไม่มากนักที่ยังไม่ค่อยมีคนนิยมมาเที่ยวกันนักนี่คะ”

วิบูลย์พูดว่า “นั่นเป็นเพราะสาเหตุหลายอย่าง ยังไม่มีการสำรวจจริงจังและยังไม่มีการพัฒนามากนัก และอีกอย่างหนึ่ง ที่นี้เคยเป็นเขตคุกคามของพวกคอมมิวนิสต์ ตอนนักรัฐบาลปราบปรามราบคาบลงแล้ว หลังจากที่ได้ส่งเจ้าหน้าที่มาสำรวจหลายครั้งหลายหนก็มีนโยบายที่จะส่งเสริมที่นี่เป็นสถานที่ท่องเที่ยว เพราะว่ามีแหล่งธรรมชาติที่งดงามมากมาย สามารถพัฒนาให้ดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ในอนาคตอันใกล้”

“หรือคะ” สายชลรู้สึกดีใจที่ได้ยิน “ฉันเคยได้ยินมาบ้าง แต่ยังไม่เห็นมีการทำงานอะไรกันจริงจัง”

“งานทางส่วนราชการ... จะให้รวดเร็วปุบปับยังไงได้” คนพูดหัวเราะเบาๆ “แต่ทางด้านเอกชน ตอนนั้เริ่มมีคนลงมือกันบ้างแล้ว

นะครับ”

มนตรีพูดว่า “ชลไม่สังเกตหรือจะ ว่ามีการสร้างโรงแรมชั้นหนึ่ง ขึ้นหลายแห่ง มีการจัดสรรที่ดินและสร้างบ้านสำเร็จรูปขาย โน่นยังงี้ ...เขากำลังจะทำสนามกอล์ฟ ถึงจะยังเป็นโครงการ แต่อีกไม่นานก็ต้อง เป็นตัวเป็นตนขึ้นมา”

ดุสิตหันมาเสริมว่า “อีกหน่อยที่นี้จะเจริญไม่แพ้เมืองท่องเที่ยว อื่นๆ”

“เพราะอย่างนั้นคุณวิบูลย์ถึงได้อยากจะมาซื้อที่ดีๆ ก่อนที่คนอื่น จะแย่งไปหมด” มนตรีบอกเธอ “คุณวิบูลย์อยู่ในวงการ เขารู้ดีว่า อะไรเป็นอะไร”

สายชลพยักหน้าทำเสียงรับรู้

“คุณสายชลดคิดว่ามีที่ไหนน่าสนใจบ้างครับ”

วิบูลย์ถามยิ้มๆ อย่างไม่คิดว่าจะได้คำตอบ เขามีอายุคร่าวๆ เก่งกว่าเธอเกือบสิบปี ชีวิตคลุกคลีอยู่ในวงการธุรกิจเนิ่นนานจนรอบรู้ เขาเห็นสายชลเป็นเพียง “เด็ก” คนหนึ่ง ซึ่งเพียงแต่จะหยอกเย้าเล่น ด้วยความเอ็นดูมากกว่าจะใช้เป็นที่ปรึกษาจริงจัง

“ชลไม่ค่อยจะทราบหรอกค่ะ ชลเป็นคนที่นี่ก็จริง แต่ว่า ส่วนใหญ่อยู่แต่ในไร่ และตั้งแต่โตขึ้นมาก็ไปอยู่ที่กรุงเทพ นานๆ จะกลับมาบ้านสักครั้ง”

“เอาละ ไม่เป็นไร คราวนี้เราจะพาคุณสายชลเที่ยวเอง” คนพูดหัวเราะอย่างใจดี “เรามีเจ้าถิ่นนำทางให้”

มนตรีถามเธอว่า “คุณรู้จักคุณอาคม อิทธิรัตน์ไหมจะ เขาเป็นนักธุรกิจชื่อดังออกนะ”

“เคยได้ยินค่ะ เขามีโรงสีหลายแห่ง แล้วก็มีการอื่นๆ อีก หลายอย่าง เป็นคนร่ำรวยมากทีเดียว”

“ใช่แล้ว... เขาเป็นเพื่อนของคุณพ่อคุณวิบูลย์ เพื่อนสนิทกัน มากทีเดียวละ เขาจะให้คนของเขาดูแลพวกเรา แต่วันนี้เราขอขับรถ เที่ยวกันเองสักวัน พรุ่งนี้ค่อยเริ่มงาน เขาจะพาไปแนะนำให้รู้จัก เจ้าของที่ดีๆ ที่น่าจะได้อะไรไว้”

“อ้อ.....”

“เย็นนี้คุณอาคมมีงานเลี้ยงและเชิญพวกเราด้วยนะครับ”

วิบูลย์พูด “ความจริงจะไม่เชิญก็ได้ เพราะว่าพวกเราพักอยู่ที่บ้าน เขาแล้ว”

“หรือคะ” สายชลสนใจมากขึ้น

มนตรีพยักหน้า “เขาให้คนมารับจากโรงแรมเมื่อเย็นวาน.... ความจริงพวกเราไม่อยากจะไป อยู่โรงแรมสะดวกดีจะตาย อยากจะ ดูหนังฟังเพลงอะไรก็มีให้เลือกสารพัด แล้วก็เกรงใจ ไม่อยากจะ รบกวนด้วย เขาไม่มีแม่บ้าน มีแต่ลูกกับบริวาร”

วิบูลย์พูดว่า “เย็นนี้คุณสายชลมามากับเราด้วยนะครับ ได้ยินว่า จะมีคนใหญ่คนโตมากันหลายคน ท่านผู้ว่าฯ สารวัตรใหญ่ แล้วก็ คนอื่นๆ อีก”

“แหม จะดีหรือคะ” สายชลพูดอย่างเกรงใจ “ระยะทางไกล แล้วก็เปลี่ยวด้วย ถ้าคุณต้องขับรถมาส่งก็จะไม่สะดวกเลย”

คนที่นั่งใกล้ หน้าอกเบียดอยู่กับแขนเธอตัดสินใจให้ว่า

“ถ้าอย่างนั้นก็ค้างด้วยกันเลย เย็นนี้ผมจะพาคูมาเอาเสื้อผ้า แล้วคุณก็บอกให้ทางบ้านรู้ไว้ จะได้ไม่ต้องเป็นห่วง”

สายชลนิ่ง การไปค้างที่ไหนๆ กับเขาอาจไม่ใช่เรื่องแปลกหาก เป็นสมัยก่อนซึ่งเธอเคยใช้ชีวิตโดยไม่มีผู้ใหญ่ควบคุม แต่ว่าขณะนี้ แตกต่าง

“แต่ว่า...”

“ห้ามแต่...นะจ๊ะ”

“ฉันค้างที่อื่นไม่ได้หรอกค่ะ พี่เชษฐดุ เข้มงวดมาก”

“ไม่เชื่อ แต่ก่อนทำไมค้างได้ล่ะ ชลโตแล้ว โตกว่าแต่ก่อน ตั้งเยอะ ชลหาเหตุจิปฏีเสแสร้งหากผมรู้น่า”

“ค้างเถอะครับ คุณสายชล ไม่มีอันตราयरอก” วิบูลย์พูดยิ้มๆ “คืนนี้มีแขกมากมาย และก็คงมีอีกหลายคนที่จะนอนค้างที่บ้านคุณอาคม เขาเป็นผู้ใหญ่ นายมนไม่กล้าทำอะไรรู้ร่ำมหรือ ผมรับรองได้”

“คุณสายชลอนอนกับพวกเราก็ได้” พวกผู้หญิงว่า “เราสละ เตียงให้”

ทุกคนช่วยกันคะยั้นคะยอ

สายชลจึงต้องเงียบ.....